

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania S. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K.
z udziałem (...)
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 15
grudnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 września 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w(...) wyrokiem z 5 września 2019 r. oddalił apelację S. sp. z o.o. w D. od wyroku Sądu Okręgowego w K. od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. z 18 lipca 2016 r., stwierdzających podleganie ubezpieczeniom społecznym na podstawie umów o świadczenie usług (...), a nie umów o dzieło wraz podstawami wymiaru składek w okresach wskazanych w decyzjach. Sądy decyzje pozwanego uznały za prawidłowe, gdyż zatrudnieni wykonywali proste i powtarzalne czynności polegające na zbiorze owoców, prześwietlaniu i karczowaniu drzew. Celem umów było staranne wykonanie zbioru jak największej ilości owoców. Praca była akordowa i w zależności od tego, ile skrzyniopalet owoców zebrano, za tyle następowała zapłata. Wolą stron było świadczenie usług, a nie wykonanie dzieła, gdyż wynik nie był z

góry określony. Zebrane jabłka były umieszczane w skrzyniach. Oznaczenie nazwiska zdającego służyło jedynie identyfikacji osoby zbierającej z ilością owoców, na podstawie czego ustalano wysokość wynagrodzenia. Owoce były zbierane w sposób ciągły, według określonego schematu, a osoba wykonująca te czynności była zobowiązana do starannego działania. Podobna ocena odnosiła się do karczowania i prześwietlania drzew. Praca była wykonywana na podstawie umów o świadczenie usług, co uzasadniało objęcie zatrudnionych ubezpieczeniami społecznymi.

Skarżący wskazując na przepisy art. 398⁴ § 2 k.p.c. i art. 398⁹ § 2 pkt 1 i 4 k.p.c. wniósł „o przyjęcie skargi do rozpoznania w związku z potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości.

Płatnik składek wskazuje, że jakkolwiek istnieje bogate orzecznictwo (zarówno Sądu Najwyższego, jak i sądów powszechnych) dotyczące cech odróżniających umowę o dzieło od umowy o świadczenie usług, tak budzi poważne wątpliwości, czy zobowiązanie do osiągnięcia konkretnego rezultatu, do którego powstania mają prowadzić obiektywnie proste i powtarzalne czynności, do których wykonania nie jest wymagane odbycie określonego szkolenia czy też posiadanie konkretnego wykształcenia bądź legitymowania się zdany egzaminem, powoduje, że umowa zawierająca takie zobowiązanie jest umową o świadczenie usług, a nie umową o dzieło, pomimo tego, że celem umowy jest osiągnięcie z góry określonego rezultatu, który daje się zweryfikować pod względem wad”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (wyżej *in extenso*) nie wykazuje zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Zasadność wniosku nie wynika z hasłowego wskazania na potrzebę „wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości”, gdyż wniosek nie odwołuje się do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Nie wskazuje przepisów, które miałyby być przedmiotem zainteresowania tej podstawy przedsądu, co też wymagałoby wykazania poważnych wątpliwości w wykładni lub rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Wniosek odwołuje się do „art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.”, co nie wystarcza do stwierdzenia podstawy przedsądu. Brak jest we wniosku istotnego zagadnienia prawnego, które ma na uwadze art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Zagadnienie takie nie zostało nawet sformułowane. Brak jest jurydycznego pierwiastka, który w ogóle otwierałby ocenę istotnego zagadnienia prawnego.

Czym innym jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej – art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Nie może być zestawiana w koniunkcji z pierwszą podstawą przedsądu, gdyż z reguły (logicznie) wyklucza się istotne zagadnienie prawne (problem prawny) z oczywistą zasadnością skargi.

Natomiast gdy sedno wniosku ma wynikać z „poważnych wątpliwości” co do kwalifikacji zobowiązania, to uprawnione jest stwierdzenie, że wniosek już tylko na podstawie takiego twierdzenia nie wykazuje, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), bowiem wówczas nie istnieją wątpliwości.

Innymi słowy na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.), gdyż stanowią odrębną część skargi i podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania. Nie zastępują zatem podstawy przedsądu ani jej uzasadnienia. Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi powinien więc samodzielnie (odrębnie od podstaw kasacyjnych) wskazać i wykazać naruszenie przepisów, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Brak jest tego we wniosku.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).